

Mænd) Oplysninger om kommunale og politiske Forhold.

Glanspunktet i Kredsens Historie er vel nok Afholdelsen af D. K.s Fællesmøde i 1909. Dette Møde bragte baade By og Omegn til at se paa hele Bevægelsen med Velvilje og Forstaaelse og drog en Del af Egnens Ungdom til sig. Man maa ønske for Kredsen, at den vil forstaa at holde fast paa denne Ungdom.

Kjellerupkredsen stiftedes den 6. August 1903 af daværende Højskoleforstander Frk. Begtrup, Levring, som blev valgt til Formand. Ved hendes Bortrejse fra Egnen 1906 valgtes Fru Bruun, Levring Præstegaard, til Formand, og hun beklædte denne Post til Januar 1910. Kredsen har holdt sig D. K.s Program efterrettelig, har afholdt maanedlige Medlemsmøder samt flere store offentlige Agitationsmøder for Kvindens pol. Valgret. Et Samaritkursus har været afholdt og været til stor Gavn for Deltagerne.

Den nuværende Formand, Frk. *Anna Hermansen*, har i 15 Aar været selverhvervende som Fotograf og siden Kredsens Stiftelse været Medlem af dennes Styrelse. Frk. H. udtaler: »Kvindesagen har i høj Grad min Interesse, og jeg er villig til af bedste Evne at støtte den i alle Retninger«.

Fjorten Dage for sent.

»Svagsind«.

Der var en Gang et Sted i Holland en lille Dreng, som paa sin Skolevej spaserede forbi et Dige. Han opdagede da, at Havet ved en eller anden Tilfældighed havde skaffet sig Indpas gennem et lille Hul og nu borede videre og videre paa dette Hul, som blev større og større. Den lille Dreng var en betænksom lille Dreng, som forudsaa, at dette vilde ende med en Oversvømmelse, om ikke Hullet blev stoppet i Tide. Saa tog han da først sit Pennalhus ud af Tornysteret og stak det i Hullet, men Vandet piblede lystig ind ved Siderne, og Hullet voksede; saa tog han sine Skolebøger, en for en og stoppede dem derind, men Hullet voksede; og tilsidst stoppede han selve Tornysteret derind. Men det forsløg alt sammen lige lidt, Havet masede paa og strømmede allerede i en bred Flod ind over Marken bagved.

Da opgav den lille Dreng Ævret og tog Benene paa Nakken hjem, saa hurtig de kunde bære ham.

Jeg kan ikke lade være at tænke paa denne lille, hæderlige Dreng, naar jeg læser den paa Tillges Forlag nylig udkomne Bog: »Om Kvindens fysiologiske Svagsind« af den tyske Nervalge Dr. Moebius og især naar jeg læser Oversætteren, Hr. August Nissens Fortale, som i det væsentlige gaar ud paa, at nu maa den »saa kaldte« Kvindesags Modstandere her hjemme gøre et Forsøg paa for Alvor at dæmme op for Bevægelsen, der ellers let kan tilføje Samfundet »ubodelig Skade«.

Jeg kan heller ikke lade være at tænke paa Luther, som vist alle synes var en meget fornuftig Mand. Han sammenfattede sit Svar til Modstanderne af den reformatoriske Bevægelse i disse korte Fyndord:

»Er Værket af Gud, — hvo hæmmer det da?

Er Værket af Satan, — hvo fremmer det da?»

Anden Bevisførelse brugte han ikke, men jeg er ogsaa ganske overbevist om, at baade Dr. Moebius og Hr. Aug. Nissen vilde have kasseret ham infamt. Deres Agt er tværtimod at gaa grundig og videnskabelig tilværks overfor disse vildledte Kvinder og ikke længer indskrænke sig til »godmodig Satire eller spottende ironiske Bemærkninger«. Altsaa, frem med Pennalhuset og ind i Hullet med det. Vi skal ingen Oversvømmelse have; Jorden er frugtbar nok, og vore gamle Vejr møller skal have Lov at staa, hvor de staar.

Men Havet maser paa, Pennalhuset gaar tilsøs.

Da tager Hr. Aug. Nissen ligesom den betænksomme lille Hollænder en Bog ud af Tornysteret og smiler grusomt ved sig selv.

Dr. Moebius: »Om Kvindens fysiologiske Svagsind«. Nu skal det have en Ende med dette Hav, nu skal Hullet stoppes.

Svagsind betyder efter Dr. Moebius den Tilstand, som ligger midt imellem Aandssvagthed og normal Tilstand.

Et Bevis imellem mange paa det kvindelige Svagsind er følgende:

Af 30 Kvinder har kun 5 kunnet svare Forfatteren nøjagtig paa, hvor langt der er mellem Dresden og Leipzig, og hvor mange Indbyggere der er i Leipzig. Kvinderne er hentede i Flæng blandt Folkeskolens og den højere Pigeskolens Elever,